

[Axel B. Lange.]

eninger, skønt man skulde tro, at en Ændring i den kommunale Beskatning maatte være en Selvfølgelighed. Der er ogsaa fra Erhvervsorganisationers Side sket Henvendelse til Indenrigsministeren om dette Forhold, og man skulde tro, det egentlig var en Forglemmelse, at man ikke har ført dette Forhold à jour, men det synes ikke, som om man ønsker at fremme denne Sag. Jeg tror ikke, man fra nogen Side vil kunne fremføre Argumenter for at opretholde en forskellig Behandling af Brugsforeningerne, efter som der er Tale om Beskatning til Staten eller den kommunale Beskatning. Der er ogsaa i det andet høje Ting fremkommet Henvendelser fra de samme Erhvervsorganisationer om en forøget Beskatning af Brugsforeningerne, uden at dette har givet sig Udtryk i Lovforslaget, og det er ikke underligt, at der stadig er Uro om dette Spørgsmaal hos de selvstændige næringsdrivende, hvoraf mange ikke har det godt for Tiden.

Af de Ændringer, der er indført i Folketinget, er det vel den mest bemærkelsesværdige, at man i Aar gaar et Skridt videre end i Fjor med at lægge Loft over den personlige Skats Højde. Men det er ogsaa bemærkelsesværdigt, at man virkelig kan tænke sig Muligheden af, at en Skatteyder skal betale mere end 75 pCt. af sin Indtægt i Skat — det kan jo f. Eks. den ærede socialdemokratiske Ordfører (Thomsen) godt tænke sig. Noget saadant vilde man have anset for ganske absurd for nogle Aar siden.

Naar man tænker paa denne store Udskrivning af Skatter, kan det ikke være med Tryghed man ser Fremtiden i Møde, en Fremtid, der vil kunne volde Erhvervslevet i alle dets Former og paa alle mulige Omraader de allerstørste Vanskeligheder, en Fremtid, hvor det vil blive overordentlig vanskeligt for et udmarvet Erhvervsliv at staa Vanskelighederne igennem. Naar mit Parti derfor stemmer for det foreliggende Lovforslag, er det, fordi vi ikke har nogen Mulighed for at faa gennemført de Forbedringer, vi ønsker; det er med Resignation vi tiltræder Lovforslaget, og med Resignation jeg anbefaler mine Partifæller at stemme for det.

Lannung: Det foreliggende Lovforslag om Udskrivning af Indkomst- og Formueskatten til Staten for Skatteaaret 1942—43 svarer i Hovedsagen ganske til den gældende Lov af 18. Marts 1941. Der

er kun kommet enkelte Ændringer til som Resultat af den meget indgaaende Udvalgsbehandling i det andet høje Ting. Der er dels Ændringer af mere teknisk Karakter, som jeg ikke finder Anledning til at berøre, dels mere principielle. Det sidste gælder navnlig § 2, Stk. 4. a., hvorefter den samlede Skat ikke maa overstige 75 pCt. af Indkomsten. Ogsaa vi for vort Vedkommende kan efter Omstændighederne tiltræde denne Ændring.

Jeg noterer med Tilfredshed, at Finansministeren har givet Tilsagn om at ville medvirke til, at der ogsaa for Finansaaret 1942—43 ydes et Tilskud paa 5 Mill. Kr. til Nedbringelse af de kommunale Sygehusudgifter, at fordele efter Folketal. Ogsaa jeg mener, det er meget vigtigt, at der paa denne Maade bidrages til, at Taksterne kan holdes saa lavt som muligt. Det er betydningsfuldt baade af socialpolitiske Grunde og som et Led i de almindelige Bestræbelser.

Det er mig i øvrigt en Glæde at kunne komplimentere den højtærede Finansminister, fordi han trods alt har modstaaet Fristelsen til at foreslaa en Skatteforhøjelse og har vist Resignation. Det fortjener al mulig Paaskønnelse. Vi ved alle, hvor stor en saadan Fristelse kan være for en Finansminister — den højtærede Finansminister er jo ingen Undtagelse i saa Henseende —, men det er meget vigtigt, forekommer det os, ikke at give efter for en saadan Fristelse i en Tid som denne uden absolut tvingende Grunde. Derfor komplimenterer jeg Finansministeren. Hvis han havde givet efter, vilde Resultatet af Lønskattens Bortfald, som vi alle glæder os over, jo ogsaa være blevet ret problematisk, i hvert Fald for en Række Borgere. Personlig kunde jeg ønske, at Eksemplet maatte virke ogsaa andetsteds, om end i den ellefte Time. Skulde der blive Mulighed for en Skattenedsættelse, hvad vi jo alle ønsker, beder jeg meget om, at den ulykkelige Tøjskat maa komme ind som en klar Nummer 1 fremfor alt andet, det være sig indirekte eller direkte Skatter.

Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at det vilde være ønskeligt, om man kunde naa til en Forenkling af visse Regler, ikke mindst de for Aktieselskaberne gældende Skatteregler. Fra et egoistisk Juristsynspunkt behøver man maaske ikke at tage sig det alt for nær, at disse Regler er saa komplicerede, som de er, men fra Borgernes Synspunkt er størst mulig Enkelhed jo af meget stor Vigtighed, og jeg vil gerne benytte denne Lejlighed til at spørge Finans-